

Jazbec

Martina Babič

Njegov »brlog« je za našo fakulteto, nasproti univerzitetne knjižnice. Če ga ne bi bilo, bi verjetno marsikdo od nas mnogo manj znal, saj ne bi imel literature za kvaliteten študij. »Jazbec« je tisti, ki nam knjige priskrbi (beri preslika ali fotokopira po domače) po študentskemu žepu prijazni ceni. Vedno, kadar se oglasimo pri njem, nas pozdravi z nasmehom. Tako naš »Jazbec« marsikomu polepša dan, ali pa mu vsaj za trenutek prikljiče nasmeh na obraz. Kdo je človek, ki nam – medicincem – posredno olajšuje naš naporen študij? To je »direktor« fotokopirnice Jazbec, Jože Jazbec (in tako vemo, po čem je fotokopirnica dobila ime). Njegova nenavadna povezanost z »medicinci«, je bila razlog, da sem o njem želela izvedeti več. Oglejmo si, kaj je povedal.

Kako dolgo ta vaša fotokopirnica obstaja, in kako se je v bistvu vse začelo?

Ah... dolga štorija. Fotokopirnica dejansko obstaja 8 let. Tako dolgo sem zasebnik. V bistvu vse teče že deveto leto. Vse se je začelo ob izgubi službe. Podjetje je šlo v stečaj in potem se je bilo treba obrniti nekam drugam. Poiskati sem moral druge poti.

Vidim, da je z vami vedno sodelavka-asistentka. Je stalna? Se dobro razumeta?

Če se dobro razumeva (smeh), morate vprašati njo. Je pridna, redna, študentka – absolventka. Ko ji poteče status, bomo morali poiskati nekoga novega.

Kaj pa sam posel - fotokopiranje. Je to glede na konkurencu v Mariboru dobičkonosno ali... kako je s tem?

Hm...dobičkonosno...to je relativno vprašanje, kot je rekel oni gospod z brki (smeh). Res nas je precej, ampak treba je nuditi kvaliteto, to je prvo, prijaznost do strank..., ampak dobro, konkurenca je povsod. Dobičkonosno? Ko sem prišel ta posel, sem vedel, da si od tega ne bom kupil mercedesa, bo pa neka solidna plača na mesec. Odvisno od tega, kakšne želje oziroma zahteve ima človek v življenju.

Glede na to da smo medicinci postali kar redne stranke, me zanima koliko dobička vam prinesemo, tako odstotkovno, mogoče?

Sami medicinci? Boste zelo razočarani...ne kaj dosti. Glavne stranke so podjetja. Ena sama »firma« prinese toliko, kot vi v celem letu, pa četudi bi vas vseh devetdeset hodilo sem vsak dan. Naslednji mesec denimo začnem s projektom, pri katerem vsako leto redno sodelujem z velikim podjetjem. Znotraj tega projekta poskrbimo,

da so stroji vedno v dobrem stanju in da so kopije kvalitetne. Taka sodelovanja nam omogočajo sorazmerno nizke cene. Za »običajne« obiskovalce delamo namreč daleč pod ekonomsko ceno,... ne delamo ravno z velikim dobičkom.

Glede na to, da smo pogoste stranke, a je možno, da se kdaj uvede kakšna kartica ugodnosti ali kaj podobnega?

Načeloma tega ne delamo. Načeloma niti ne dajemo popustov, kot ste opazili. Bolj pomembno je kvalitetno in prijazno delo. Mislim, da s tem lahko povsem nadomestimo te kartice ugodnosti. Če imate npr. neke kartice ugodnosti, pa vam vse zaračunajo po 8 tolarjev, tudi prazne strani, boste plačali dosti več kot pa pri meni za 9 tolarjev. Marsikdaj damo kaj zastonj, kako cenospustimo. Denimo tista histologija. Vsi veste koliko pride normalna knjiga in za koliko jo potem naredimo mi. Mislim, da je tako vključenih kar nekaj popustov.

Opazili smo, da nimate neke knjige za pohvale in pritožbe. Namenoma? Ali se mogoče bojite kritik?

Ne, kritike vedno rad sprejemem. Še najlepše je, če mi pripombe poveste naravnost. Se pravi, če me bo nekdo skritiziral, bom to znal sprejeti. Hvala bogu, da me skritizirate, ker potem lahko človek neke zadeve popravi. Zato prosim.....ustno. Več ali manj sem prisoten,

tako da me lahko kadarkoli skritizirate, če me pa hočete pohvaliti, pa tudi prav (smeh).

Ste kdaj razmišljali, da bi odprli kakšno podružnico?

Ne, nikoli. Zakaj ne? Zame je to čisto preprosta življenjska filozofija. Otrok nimam, da bi moral ze nekoga poskrbeti. Toliko pa hvala bogu je, da se ob mojem odhodu iz tega sveta »žlahta« še vedno lahko za kaj krega (smeh).

Vidim, da imate vedno dosti dela. Si med delom vzamete čas za obrok?

Ja. Zadaj imam čajno kuhinjo, stvari si pa prinesem od doma zraven. Zvečer si hrano doma pripravim, tukaj pa jo dokončam ali pa samo segrejem, odvisno kako pač je. Vsak dan pa imam topel obrok, kar je zelo pomembno. (smeh)

Pri vas so vedno bomboni! Zakaj so v tako velikih vrečkah?

Bomboni, ne vem. To je stalnica že odkar imam odprto. O vrečkah bi težko govoril, ker kupujem večja pakiranja skupaj. Kako, zakaj? Recimo, da ste študentje vsak dan pod stresom, in pregovorno rečemo...sladkor pade, torej nadomestilo tistega sladkorja. (smeh)

Ali lahko izrazimo želje za vrsto bombonov?

Ha...kako so že rekli? Podarjenemu konju se ne gleda v zobe, torej po vseh izkušnjah so ti najboljši za primerno ceno (smeh). Če bi imeli ljudje mero, bi si lahko privoščili tudi dražje. Ampak žal ljudje nimajo mere, to je to. Nekdo si odpre torbo in si vsuje noter vse in podobno... smešno sicer, ampak se dogaja.

Kaj bi vzeli s seboj na samotni otok? 3 stvari.

Dobro knjigo, dobro knjigo in dobro knjigo. (smeh)

Večina bi si vas lahko predstavljala v kakšni usnjeni jakni, s sončnimi očali, na svetlečem motorju.... Ste bili kdaj med kakšnimi »bikerji«?

Motor sem vozil, sem bil v neki taki družbi, ampak zadnja leta sem bolj navdušen nad terenskimi vozili. Do januarja sem imel wranglerja, zdaj pa sem wranglerja zamenjal za discoveryja.

Razmišljate, da bi se vrnili na dve kolesi?

Kakor je rekel Predin... bolj star, bolj nor. (smeh)

In tako se je končalo snemanje zanimivega pogovora z gospodom Jožetom. Ampak, ali ste mislili, da je bilo to vse kar mi je povedal? Tako, »*off the record*«, ko sem izključila diktafon, sem ugotovila, da je naš »stric Jazbec« pravi pustolovec, čeprav sam pravi, da je za kakšne ekstremne pustolovščine že prestar. Dajte no, ne se hecat. Povedal mi je, naj ga med počitnicami nikar ne iščemo, ker naše iskanje ne bo obrodilo sadu. »Frajer« si namreč vsako poletje vzame pet do šest tednov dopusta, ki ga izkoristi za potovanje po svetu in iskanje novih dogodivščin – in to samo z nahrbtnikom in nekaj »keša« v žepu. Sedemkrat Latinska Amerika, »džungla«,... In to vsako leto nekaj novega, drugačnega. Neverjetno. Kdo bi si mislil? Vsakodnevno imamo stik z ljudmi, ki na zunaj izgledajo popolnoma navadni, zakopani v svoj dnevni urnik. Šele v sproščnem pogovoru z nekom lahko ugotoviš, kaj se skriva za »masko (sivega) vsakdana«.

Obisk ljubljanske medicinske fakultete z brucovanjem

Martina Babič

Naša zanimiva »ekskurzija« se je začela točno opoldan, ko smo s precej velikim avtobusom (glede na to, da nas je bilo samo 29) odpravili proti Ljubljani. Na poti nam je kmalu zmanjkalo »goriva«, tako da smo hitro imeli prvi postanek. Nadaljevanje vožnje je minilo zelo hitro, saj smo ob spremljavi kitare zapeli kar nekaj dobrih pesmi in se osvežili z napitki iz pomarančnega in jagodnega soka. Naš prodekan Lovro Centrih je poskrbel, da smo razkužili tudi grla; da se v Ljubljani ne bi česa nalezli. Na koncu smo se še vsi skupaj v smeHU pripravili na pristanek (»Spoštovane dame in gospodje, čez približno 20 minut bomo pristali v Ljubljani. Prosimo vas, da se usedete na svoje sedeže in si pripnete varnostne pasove. Prav tako tudi ugasnite vse električne aparate in mobilne telefone. Ponavljam. Spoštovane dame in gospodje.... Meine Liebe Damen und Herren..... Ladies and Gentlemen...«)

Dobro razpoloženi smo vstopili v prostore ljubljanske Medicinske fakultete. Tam so nas takoj posedli v predavalnico, kjer smo imeli uradni sprejem. Pozdravil nas je dekan ljubljanske medicinske fakultete, prof.dr. Miha Žargi in po mnenju ljubljanskih študentov eden najboljših profesorjev, prof. Dean Ravnik. Ta nam je razkazal Inštitut za anatomijo, ki je precej večji od našega. Pokukali smo tudi v sobo, kjer hranijo trupla, vendar smo kmalu pobegnili ven, saj nismo navajeni na formalin, v katerem so shranjena njihova trupla. Nekaterim so se začele solziti oči in skelelo nas je tudi v nosu. Res imamo srečo, da so naša trupla preparirana na drugačen način. Čeprav študenti višjih letnikov trdijo, da se človek vsega enkrat navadi. Po ogledu inštituta

so nas ponovno odpeljali v predavalnico, kjer so nas sprejeli še študenti petega letnika, ki so organizirali brucovanje. Predstavili so nam tudi Društvo študentov medicine Slovenije in nas seznanili z mnogimi projekti, ki jih študentje izvajajo v okviru Medicinske fakultete v Ljubljani, npr. Projekt virus, Osveščen, ne zadet... Razdelili so nam tudi par izvodov Erektorja in kondome z namenom, da bi jih čim večkrat uporabljali!

Sledilo je že zelo težko pričakovano kosilo. Pogostili so nas v Štokrklji, to je lokal blizu Medicinske fakultete z okusno hrano. Tokrat je za nas poskrbela Krka. Njihova predstavica nam je razdelila še mape z uporabnimi darili. Po kosilu, ki se je končalo okoli petih popoldan, smo imeli prosto. Nekateri so se odpravili na potep po Ljubljani v družbi ljubljanskih brucev, večina pa je obiskala vse sorodnike, prijatelje, bivše sošolce in še koga, ki živi v Ljubljani. Pretirano dolgo nismo zdržali drug brez drugega, saj smo se vsi mariborski bruci kar hitro ponovno zbrali v Pr skeletu, enem izmed ljubljanskih lokalov, ki nam je bil prav domač. Saj veste, »okostnjaki« vsepovsod.

Pred brucovanjem smo se v skoraj popolnem številu odpravili raziskovati zasneženo Ljubljano. Čeprav je bilo zelo mrzlo, smo poskrbeli, da nas ni preveč zeblo. Končno smo dočakali dogodek večera - brucovanje. Že na prvi pogled se je razlikovalo od našega. Ob vstopu smo dobili bele majice in »welcome drink« in seveda na čelo veliko črko B, da se ve, kdo smo! Ogromna množica medicincev je obetala dobro »čago«, ki je seveda izpolnila naša pričakovanja. Tukaj smo prvič bolj množično stopili v stik z ljubljanskimi bruci in ostalimi medicinci in že so se začele ustvarjati povezave med nami... Kot se na brucovanju spodobi, so bile prisotne tudi igre. Tukaj smo

mariborski medicinci združili svoje moči in brez velikih naporov pobrali vse nagrade. Naslednje leto bodo morali biti organizatorji malce bolj izvirni glede iger, saj smo Štajerci že pregovorno boljši v pitju piva in plesu, pa tudi pokazati si upamo več... Mislim, da z naročnino na Medicinske razglede letos ne bo težav.

Ob štirih zjutraj je sledila vrnitev iz Ljubljane. Vsi smo bili vidno izmučeni, saj smo na igrah dali vse moči iz sebe. Večji del vožnje smo prespali.

Tistim, ki niste bili poleg, lahko povem še to, da vam je lahko zelo žal, ampak res zelo žal. Upam, da ste imeli dovolj tehtne razloge, da se niste udeležili te fenomenalne ekskurzije. Učenje in predavanja naslednji dan niso nič proti temu, da spoznaš ogromno novih ljudi, navežeš stike in utrdiš prijateljstvo s svojimi kolegi/kolegicami, kar pa je pri samem študiju medicine tudi zelo pomembno. Na tem mestu bi se radi vsi kolegom iz Ljubljane še enkrat zahvalili za odlično organizacijo naše ekskurzije.

